

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Světový den
mládeže**

Z mrtvých vstal

**Ministrantský
výlet**

**Střípky
milosrdenství**

Pojednání o lásce

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Kája Krejčí, Lucie Grůzová,
David Grůza, J. Marek
Husák, Martina Škrdlová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

230ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,

přinášíme vám velikonoční číslo a přejeme, ať vás radost ze
vzkříšeného Krista provází a naplňuje nejen o velikonočních svátcích.

Lucie a Dominik Grůzovi

Slovo pana jáhna

Velikonočními událostmi prožíváme největší tajemství
naší víry. Ježíš s apoštoly slaví poslední večeři, potom zažívá
události utrpení, smrti a odpočinku v hrobě. Třetího dne je však vzkříšen
z mrtvých. Navrací se k svému Otci, kde slavně zasedá po jeho pravici.
Ježíš na sebe bere naše selhání, náš hřích, dokonce se stává hříchem.
Jak si asi musel připadat, když šel s tíhou všech hříchů vstříc svému
Otcovi? „Přijme mě? Pozná mě vůbec, že jsem jeho Syn?“ Nepřipadal si
jako marnotratný syn, který se vrací z dlouhé cesty, o které ví, že se mu
nepodařila? A jak na jeho oběť bude reagovat svět? Uvěří mu? Bude
k něčemu jeho oběť na kříži? Bude ho někdo následovat?

Ježíš nás vykoupil svojí láskou na kříži, která byla bolestná, ale zároveň
milosrdná. Pod křížem hledíme nahoru, na Ukřižovaného, který
nás k sobě přitáhl. Stáváme se zde jeho příbuznými, kdy jsme zástupně
v Janovi dáni Marii za syny. Stáváme se rodinou, Božími dětmi. Kráčíme
spolu vstříc Otci, který nás nejen pozná, ale už nás vyhlíží a běží nám
naproti!

Nechme se i tyto Velikonoce přitáhnout Ježíšem, který nás zve do
rodiny Božích dětí. Byli jsme sem pozváni jeho milosrdenstvím. Staňme
se svědky jeho zmrtvýchvstání tím, že na něm budeme mít účast již teď
naším obrácením.

K tomu Vám žehnám

MH

obsah

- 1 Slovo pana jáhna
Pořad bohoslužeb
- 2 Velikonoční chvalozpěv
- 3 Pozvání očima jednoho ...
Světová den mládeže v Krakově
Z mrtvých vstal
- 4 Ministrantský výlet
Střípky milosrdenství
Pojednání o lásce
- 5 Řád přirozené lásky podle sv.
Augustina
- 6 Přečtete si
- 7 Střípky evangelia

Pořad bohoslužeb o Velikonocích**24. 3. Zelený čtvrtek**

18:00 mše svatá

19:00 - 23:00 možnost soukromé adorace

23:00 - 24:00 společná adorace

25. 3. Velký pátek

od 9:00 možnost soukromé adorace

15:00 Křížová cesta

18:00 Velkopáteční obřady

26. 3. Bílá sobota

od 9:00 možnost soukromé adorace

20:00 Velikonoční vigilie

27. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

8:00, 9:45 mše svatá s žehnáním pokrmů

28. 3. Pondělí velikonoční

8:00, 9:45 mše svatá

Velikonoční chvalozpěv

Zajásejte již, zástupy andělů v nebi!
Zaskvějte se v slávě, božská tajemství!
K vítězství tak mocného Krále zazni, polnice, a zvěstuj spásu!
Raduj se i ty, země, zalitá tak oslnivou září a tonoucí v jasu věčného Krále,
pohled', jak na celém světě rychle zmizely temnoty!
Raduj se i ty, matko Církvi, zkrášlená leskem tak jasného světla!
A v mohutném zpěvu lidu ať tento svatý dům Boží zní ozvěnou té radosti!

Vzhůru srdce. Máme je u Pána.
Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci. Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, abychom neviditelného Boha,
všemohoucího Otce i jeho jednorozeného Syna,
našeho Pána Ježíše Krista, oslavovali radostným zpěvem
a celou vroucností srdce i ducha.

Neboť Kristus za nás splatil věčnému Otci dluh Adamův
a svou krví z lásky prolitou zrušil dlužní úpis dávného hříchu.

Dnes je slavnost veliké noci, kdy se zabíjí onen pravý Beránek,
jehož krev posvěcuje veřeje věřících.
To je ta noc, ve které jsi, Bože, naše praotce, Izraelovy děti, kdysi vyvedl z Egypta;
Rudým mořem jsi je pak převedl suchou nohou.

To je tedy ta noc, kdy jas oslnivého sloupu zahnal temnotu hříchu.
To je ta noc, která dnes na celém světě vzdaluje věřící v Krista
od nepravosti světa a od tmy hříchu, vrací k milosti, sdružuje ve svaté společenství.
To je ta noc, v níž Kristus pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu.

Nic by nám neprospělo, že jsme se narodili,
kdybychom nebyli vykoupeni.

Ó, jak obdivuhodně se sklání k nám tvá otcovská dobrota!

Jak nedocenitelný to projev tvé lásky:

Syna jsi vydal, abys vykoupil služebníka!

Vpravdě nezbytný byl hřích Adamův, který Kristus zahladil svou smrtí.

Ó, šťastná vina, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký!

Ó, vskutku blažená noc, ta jediná směla znát čas i hodinu, kdy Kristus vstal z říše zemřelých!

To je ta noc, o které bylo psáno: "Noc jako den se rozjasní"
a "Noc je mým světlem ve všech mých radostech".

A tak posvěcená tato noc zahání hříchy, smývá viny,
hříšníkům vrací nevinnost a zarmouceným radost;
zahání nenávisť, vytváří jednotu srdcí a pokořuje zlé moci.

V této milostiplné noci, přijmi tedy, Otče svatý,
tento chvalozpěv jako večerní oběť, kterou ti přináší přesvatá církev,
když rukama svých služebníků slavně obětuje tuto svíci ze včelího vosku.

Již jsme slyšeli chvalozpěv na tuto svíci, kterou ke cti Boží rozsvítil planoucí oheň.

Ačkoli se její plamen dělí a rozdává světlo, přece ho neubývá.

Napájí se totiž tajícím voskem, který pro tuto vzácnou svíci připravila pilná včela.

Ó, vpravdě blahodárná noc, která spojila zemi s nebem, člověka s Bohem.

Prosíme tě tedy, Bože, ať tato svíce, ke cti tvého jména posvěcená,
stále svítí neslábnuoucím jasem, aby rozehнала temnotu této noci.

Přijmi ji jako líbeznu vůni a dej, aby zářila jako světla na nebi.

Plamen její ať spatří jitřní Vládce světla.

Onen totiž Vládce světla, který nezná západu.

Ten, který se vrátil z říše zemřelých a jasně zazářil lidskému rodu:
tvůj Syn, Ježíš Kristus, který s tebou žije a kraluje na věky věků.

Amen.

Pozvání

Duchovní cvičení rodin pro rodiny s malými dětmi proběhnou od 8. do 13. srpna 2016. Místem konání je klášter Školských sester sv. Františka v Hoješíně u Seče. Přihlašujte se v sakristii. Velmi prosíme o pomoc s hlídáním malých dětí.

Pozvánka očima jednoho z účastníků ☺

Hledáte vhodné prostředí pro vaši dovolenou?

Toužíte po klidném prostředí a dostatku odpočinku?

Chtěli byste strávit čas o samotě, a zároveň s rodinou i s přáteli?

Upřednostňujete dovolenou poklidnou i duševně náročnou, až očistnou?

Pokud jste si alespoň na jednu otázku odpověděli ANO, pak přicházíme s nabídkou duchovních cvičení rodin. Ve vlídném a útulném prostředí sečské přehrady v klášteře sester františkánek se nachází prostor pro setkání s Bohem, osobní růst, kladení otázek a duchovní rozvoj. Pod moudrým pastýřským vedením o. Jiřího se nitro vzdělává a duše pozvedají k výšinám.

Je zde ovšem prostor i pro přátele, dostatek volného času na projížďky na lodičkách po přehradě, vyjížďky na kolech, i poutě po církevních památkách, a nechybí ani dobrodružství, např. v podobě vzdušného víru nad přehradou a přílehlým okolím. Každý vyčerpávající den je pak zakončen společnou mší v kapli zasvěcené Nejsvětější Trojici.

Tak co, přidáte se letos k nám???

MaŠ

Světový den mládeže v Krakově

Stále je možno se přihlásit na **Světový den mládeže v Krakově**. Setkání pro mladé od 16 let se bude konat ve dnech 26.-31. 7. 2016 v Krakově, bude mu předcházet setkání v diecézích 20.-25. 7. 2016. Účastníci, kteří se přihlásí do 30. 4. 2016, mají nárok na nižší cenu, která je dotovaná Českou biskupskou konferencí a celostátní sbírkou.

Ta proběhla 6. března 2016 v kostelích. Pokud pojede z jedné rodiny více sourozenců, mohou požádat své A/DCM o další slevu. Podrobnosti o cenách, přihlášce a termínech jsou na české stránce SDM.

<https://signaly.bluepro.cz/krakov/index.php?>

Z MRTVÝCH VSTAL

Kráčely ženy bezradné,
po sobotě k hrobu zas,
spěchaly s mastmi vonnými,
by spatřily v prázdnotě jas.

A jak tam spolu stály,
náhle zachvátil je úžas i strach,
své tváře sklonily k zemi
před těmi, co zvířili prach.

Bytosti, snad andělé,
vždyť zářily jak v neskutečných snách,
otázkou ženy pozvedli:
Proč hledáte Živého, kde smrti je práh?

Vždyť kámen je odvalen,
složená rouška zde dlí.
A i ta plátna, jimiž byl zahalen,
o největším zázraku ví.

Rozpomeň se, člověče,
když jsi v Galilei s Ježíšem byl,
jak učil tě o kříži,
vzkříšení, abys pro Boha žil.

Slzami obmyj svůj obličej,
Kristus za tebe život dal,
s radostí v srdci řekni všem:
ALLELUJA, Spasitel z mrtvých vstal!

Ministrantský výlet

V sobotu 20. března jsem poprvé vyrazil s ministranty na výlet. Vyrazili jsme v 8 hodin a jeli jsme vlakem. Kuba (malý) po cestě tam hrál hry na mobilu a já jsem to pozoroval. Největší zážitek byl, když jsme se plazili do prudkého kopce. Myslel jsem, že se tam nedostaneme, ale potom jsme se tam dostali. Skoro už když jsme tam byli, tak nás všechny bolely nohy. Výlet byl super! Byl jsem nadšený a unavený tak, že jsem se nedokázal ani převléct do pyžama.

DaG

Střípky milosrdenství

Milosrdenství uprostřed rodiny

Milosrdenství uprostřed rodiny je velmi těžká věc. Známe se navzájem. Víme, kde koho tlačí bota, a někdy víme přesně, co by náš příbuzný měl udělat. Většinou je to náš plán, ale možná bychom se na naše nejbližší mohli dívat trochu jinak.

(Lukáš 15, 11–32) Když pročítáme podobenství o marnotratném synu, můžeme vedle sebe postavit „radost z návratu“, kterou prožíval otec a bratr. „Otec hnut lítostí, běžel k němu, objal ho a políbil.“ (Lk 15, 20) I když stál syn mnoho peněz, výčitky šly stranou a vyhrála radost, že je doma. A bratr? „Rozhněval se a nechtěl jít domů.“ (Lk 15, 28) Co je to, co bratr očekával? Spílání za to, co bratr udělal, nebo spravedlnost? Možná kdyby starší bratr viděl, jak zuboženě vypadá jeho mladší bratr, pak by byl také dojat a objal by jej. Zřetelně zde však můžeme vidět, že je to tvrdost srdce, která způsobuje nesvár.

Nebojme se tedy soucítit s našimi příbuznými, vycházet jim vstříc a naproti a chraňme se našeho vidění správné cesty druhého.

LG

POJEDNÁNÍ O LÁSCE

Kdybychom měli podat nějakou stručnou definici lásky, pak je to asi právě toto: Opravdu milujeme to, čemu jsme schopni dát přednost před Já. Milovat znamená dát milovanému první místo, svobodně a s radostí ustoupit do stínu Ty.

Host do domu, Bůh do domu, říká staré přísloví. Druhý člověk reprezentuje Boha. To přísloví nám napovídá hlubokou pravdu. Jestliže milujeme tak, že zapomínáme na sebe, že překračujeme své vlastní egoistické zájmy a nároky, pak se v tom, co takto milujeme, například v člověku, kterému prokazujeme nezištně a nepodmíněně lásku, skutečně setkáváme s tím, co nás radikálně překračuje: totiž s Bohem. BŮH JE LÁSKA, říká Písmo. Máme-li podat nějakou stručnou definici Boha, pak bychom řekli právě toto: Bůh je hlubina, do níž vstupujeme, když překračujeme sami sebe

v lásce. V lásce jsme nejvíce sami sebou. V lásce jsme lidští, nejvíce lidští.

Opakem lásky není nenávisť, ale sebeláska, tak jako opakem víry není ateismus, ale sebezbožnění. Láska i víra nabízejí svobodu osvobození z nejtěžšího žaláře, z vězení člověka v sobě samém. Augustinovo milovat znamená, chci, abys byl. Nebo jinak řečeno, milovat znamená říci druhému: TY NEZEMŘEŠ. Obě tyto na první pohled podivné definice lásky v posledku spojují lásku s tím, co je její tajemný, transcendentální zdroj a cíl: totiž s věčností. Pravá láska má v sobě vždy žízeň po věčnosti. Bůh a člověk nejsou dva předměty lásky. Láska je spíše osvětlený prostor, v němž se teprve ukazuje, kdo je vůbec Bůh a kdo je člověk a jak se k sobě vzájemně mají.

O lásce, která je sestrou víry, také čteme, že Bůh nás miloval dřív než my jeho, že nás miloval, ještě když jsme byli hříšníci. Neboť ON je větší než naše srdce. Jako jeho láska předchází a nese veškerou kapacitu naší lásky, tak věřím, že jeho víra v nás předchází a nese naši víru, umožňuje ji a je v ní přítomná. Bůh sám je přítomný v naší víře. Tradiční teologie vyjadřuje tuto pravdu větou, že víra je milost.

Víra neumírá, jen přechází do lásky, často až v té konečné bráně a někdy i před ní. Tam, kde zhasíná víra, hoří ještě láska, takže tma nemůže nadobro zvítězit. Víra, naděje a láska jsou tři způsoby se zkušeností Boží skrytosti. Proto nabízejí zcela odlišnou cestu, než jsou jak ateismus, tak laciné věření. Jsou však oproti těmto dvěma často nabízeným zkratkám opravdu dlouhou cestou. Tato cesta, podobně jako exodus Izraele, jenž je jejím nejvýstižnějším biblickým předobrazem, vede také pouští a temnotou. Ano, občas se tam cesta ztrácí, někdy musíme sestoupit hodně hluboko do jako exodus Izraele, jenž je jejím nejvýstižnějším biblickým předobrazem, vede také pouští a temnotou.

Ano, občas se tam cesta ztrácí, někdy musíme sestoupit hodně hluboko do propasti, do údolí stínů, abychom ji znovu našli. Kdyby však tudy nevedla, nebyla by cestou k Bohu. Bůh nebydlí na povrchu.

Například tím, že je Terezie z Lisieux láskou v srdci církve, láskou, která plane i v noci víry, která trvá i tam, kde víra odumřela, dokazuje, že tato láska, a tudíž i tajemné srdce církve, její skrytá hlubinná dimenze, je daleko širší, hlubší,

velkorysejší, než se zdálo dosud a než se zdá z pohledu zvenčí. Je tam místo i pro ty, jejichž jistoty a především náboženské jistoty jsou otřeseny, vyvráceny z kořenů, ponořeny do tmy.

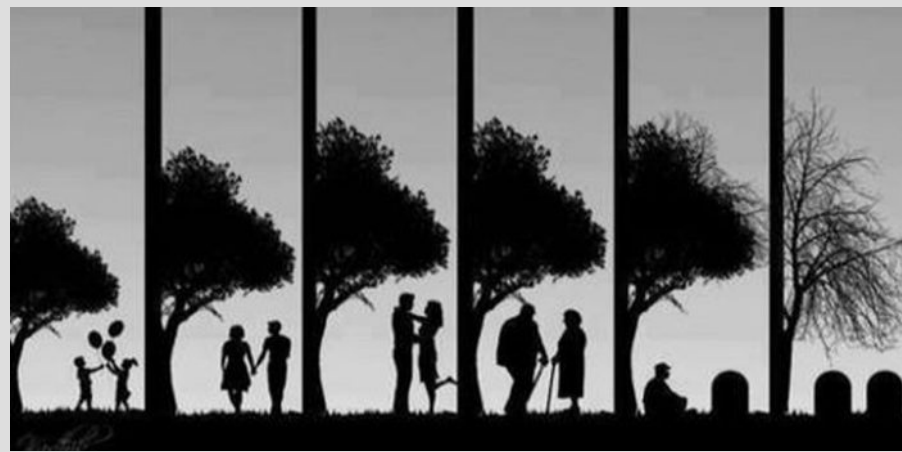
Dokonalá láska znamená dobrovolně umřít svým nárokům a dávat druhému prostor, aby byl sám sebou. Když si toto naplno uvědomíme, pak slovo apoštola, že BŮH JE LÁSKA, přestává být pro nás sladkou frází. Nejdůležitější a k životu a zdravému vývoji osobnosti nejpotřebnější zkušeností je zakusit, že člověk je nebo byl milován. To je jediný skutečný noviciát lásky. Láске se lze naučit jen tím, že se jí nakazíme. Nikdy nemilovaný milovat nedokáže.

ŘÁD PŘIROZENÉ LÁSKY PODLE SVATÉHO AUGUSTINA

Spravedlivě a svatě žije ten, kdo dokáže jednotlivé věci správně hodnotit. Takový člověk má ve své lásce správný řád. Takže se mu nemůže stát, že by miloval něco, co by si lásky nezasluhovalo, nebo že by nemiloval to, co by si ji naopak zasluhovalo. Láska má totiž svůj počátek, růst a absolutní dokonalost. Nejprve si povšimni skutečnosti, že každá náklonnost znamená u lidí nejprve lásku k sobě, a teprve pak k tomu, co milují. Miluješ-li zlato, miluješ napřed sám sebe a pak to zlato, protože kdybys umřel, neměl by kdo toto zlato mít. Bůh tedy postavil zlato na nižší úroveň, než jsi ty, a proto je taková láska odsouzeníhodná. Takové věci si máme brát jen proto, abychom je používali, a nemáme na nich lpět přikování poutem lásky. Nepřidávej si další údy, které tě budou bolet a trýznit, až ti je začnou odřezávat. Zbav se lásky, kterou miluješ to, co je na nižší úrovni než ty, a začni milovat

sobě rovné – to, co jsi ty. Budeš-li chtít, půjde ti to velmi lehce.

V jakém řádu bys mohl mít svou pravou lásku přirozenou i nadpřirozenou, ti řekl v evangeliu sám Pán a také to zřetelně předvedl. Řekl totiž: **MILUJ PÁNA, SVÉHO BOHA, CELÝM SVÝM SRDCEM, CELOU SVOU DUŠÍ A CELOU SVOU MYSLÍ.** To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: **MILUJ SVÉHO BLIŽNÍHO JAKO SÁM SEBE.** Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci. Nejprve tedy miluj Boha, potom sebe sama a pak miluj svého bližního jako sebe sama. Protože nenaučil-li ses milovat sám sebe, jak bys mohl doopravdy milovat svého bližního? Někteří lidé se domnívají, že se mají rádi správným způsobem, když kradou, opíjejí se, oddávají se svým náruživostem nebo se různým lhaním shánějí po nespravedlivém zisku. Ti ať si

poslechnou Písmo: Kdo miluje nepravost, nenávidí svou duši. Jestliže chceš zachovávat správný řád pravé lásky, buď spravedlivý, miluj milosrdenství, vyhýbej se rozmařilosti a v duchu Hospodinova přikázání začni milovat nejen přátele, ale i nepřátele. A budeš-li o to věrně usilovat celým svým srdcem, budeš moci po takovýchto ctnostech vystupovat jako po stupních, aby sis zasloužil milovat Boha celou duší, ze všech sil a s veškerou ctností.

Kdy jsem se poprvé ve svém životě setkal s láskou?

Jaký vliv na mě měla láska mých rodičů? Mohu z ní čerpat pro svůj osobní život v manželství?

Je více kladná, nebo spíše záporná?

Co pro mě znamená slovo láska, dokážu ji definovat a rozlišovat její odstíny a druhy?

Jaké jsou moje představy o nepodmíněné lásce – agapé?

Je Boží nepodmíněná láska pro mne nevyčerpatelným zdrojem mé vlastní lásky, nebo čerpám jen z vlastních zásob lidské lásky?

Přijal jsem plně vrchol nepodmíněné lásky mého spasitele Ježíše Krista, jeho bolestnou smrt na kříži? Neutíkám před křížem a před Boží láskou?

PŘEČTĚTE SI: Vzkříšený Syn žije v naší modlitbě

Adrienne von Speyr (1902–1967)

Když Bůh Otec nechává vzkřísit Syna, znovu tím »vyvádí« Slovo z mlčení. Přitom se nově odhaluje smysl Kristovy smrti. Kristus zemřel a prošel peklem, aby se ujistil, že hřích je s konečnou platností mrtev a spolu s Ním pohřben a že smrt hříchu je definitivní. Vzal ho s sebou do pekla jako hřích mrtvý, hřích »oloupený o život«, hřích »připravený o ty«, kteří dříve byli jeho nositeli. A protože vykoupení lidí od jejich hříchů spočívá právě v tomto, vstupuje Ježíš do vzkříšení. Od nynějška je Ježíš veskrze ten, kdo uskutečnil vykoupení a kdo se takto zjeví těm, kteří jsou jeho, v nové podobě, osvobozené od všeho, co na sobě nesl; je tím, kdo to vše protrpěl až do konce. Nová podoba Pána během čtyřiceti dní (kdy se po vzkříšení zjevoval učedníkům) je pro lidi novým pozváním k následování. Toto následování je snazší, nese v sobě více jistoty, víra se může opřít o přítomnost Živého. Předtím Ježíš vykoupení člověka zasel, teď vystupuje jako »plodnost« své setby. On sám je dokonalým plodem, zralým a připraveným znovu se darovat Otcí. Z tohoto darování se Otcí pramení novým způsobem eucharistie a vzniká zpověď. Cesta hříšníka k Bohu se skrze Syna proměnila: stala se cestou »vykoupěného hříšníka«. Nastává jakési zrušení času. Syn byl v podsvětí, pohřbil sem, co bylo určeno k rozkladu, a zároveň z něj vystupuje jako zralý plod. Ukazuje, co »zmohlo« Slovo, a rovněž, jak úžasně působí Otec. A když nyní prochází zavřenými dveřmi a pozemské zákony pro něj už neplatí, ukazuje, jakou průraznou silou disponuje jeho plodnost. Už se nenechá zadržet našimi hříchy, nenechá se odstrčit stranou, nenechá se odvrhnout. Cesta běží přímo k Otcí bez obtíží, s lehkostí vlastní vzkříšené podobě Vykupitele. A když se v budoucnu bude mluvit o křesťanské lásce, pak díky Pánu víme, že tato láska všechno snese a trpělivě vydrží, aby vposledku přijala podobu dokonale jasné, šířící se záře. Velikonoce jsou svátkem zvěstované lásky, jejího nového proniknutí do našeho světa, jejího proudění všude, do všech směrů. Hodina, o které nikdo nevěděl, nastala. Už není potřeba, aby ji nikdo neznal, nyní je znát, je to den a hodina setkání, plnosti lásky. Kdo se teď modlí k Pánu, modlí se k Vítězi, který všemu, co bylo dříve, co prožil, dává novou hodnotu. Dny stvoření se proměnily, modlitba tvorů k Bohu je součástí modlitby Syna k Otcí. Otec se dotkl mrtvého Syna, aby ho probudil, očekává Ho u sebe v nebi, ale Syn s sebou vezme to, co zde na zemi zasel. V Synu jako takovém se uskutečnilo nové setkání nebe se zemí. Do země je pohřbeno, co bylo odsouzeno k smrti: celá tíha našich hříchů; a tak nebe nyní může obdržet to, co Syn přináší domů jako žeň, nebeskou lásku, kterou na zemi zasel. Její prvotinou je naše modlitba, kterou Syn oddělil a očistil od hříchu. Od této chvíle Otec poznává naši modlitbu, protože v ní žije Syn, protože jeho smrt v nás přinesla plody a On nyní tyto své plody přináší Otcí.

Adrienne von Speyr, Kreuz und Hölle I., Einsiedeln 1966, str. 340n; přeložil: Norbert Žuška, OCarm.
Převzato z webu www.karmel.cz

Jan 13, 1 - 15

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE
OBRAZKY A TEXT K.S.

BYLO PŘED VELIKONOČNÍMI SVÁTKY. JEŽÍŠ VĚDĚL, ŽE PŘIŠLA JEHO HODINA, ABY Z TOHOTO SVĚTA ŠEL K OTCI; MILOVAL SVÉ, KTERÍ JSOU VE SVĚTĚ, A PROKÁZAL SVOU LÁSKU K NIM AŽ DO KONCE.

